ΕΤΟΣ Α-ον ΑΡ. 14. Βουκουρέστιον; Αὐγούστου 18/30 1874

ΑΔΕΛΦΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ.

FRATERNISATION DES PEUPLES D'ORIENT

ΔΕΚΕΒΑΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ κτλ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΝΑ ΠΑΣΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΜΕΘΕΞΙΣ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΦΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ.

PARTICIPATION DU BEAU SEXE AUX AFFAIRES D'ETAT.

«Φημὶ πάντων ἀνοητότατα τὰ νῦν ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν τόποις γίγνεσθαι, τὸ μὴ . . . . . ἐπιτηδεύειν ἄνδρας γυναιξὶ ταὐτὰ . . . . . ὡς δεῖ παιδείας τε καὶ τῶν ἄλλων ὅ,τι μάλιστα κοινωνεῖν τὸ θῆλυ γένος ἡμῖν τῷ τῶν ἀῤῥένων γένει».
Πλατ. Περὶ Γυναικῶν Ἀγωγῆς.

«Πατρός τε καὶ Μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἁπάντων τιμιώτερόν ἐστιν ἡ Πατρὶς καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον... καὶ σέβεσθαι δεῖ καὶ μᾶλλον ὑπείκειν καὶ θωπεύειν Πατρίδα χαλεπαίνουσαν ἢ πατέρα»

Πρὸς τοὺς Ἀξιοτίμους Κυρίους Συνδρομητάς.

Γινώσκετε ὁποία δυσκολία ὑπάρχει διὰ νὰ ἐκδοθῇ ἐνταῦθα ἐφημερὶς Ἑλληνικὴ, ἧς ἕκαστος ἀριθμὸς στοιχίζει διπλάσια τῶν ὅσα πληρόνουσιν αἱ ἐντόπιοι ἐφημερίδες. Εἰς 130 φρ. ἀναβαίνουσιν αἱ δαπάναι ἑκάστου φύλλου τοῦ «Δεκεβάλου.» Σπεύσατε λοιπὸν, παρακαλοῦμεν, τὴν ἀποστολὴν τῆς ἑξαμήνου ἢ ἐτησίας συνδρομῆς καὶ θέλετε καθυποχρεώσει τὴν Διεύθυνσιν πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐκδόσεως.

Εὐγνωμοσύνης ὄφλημα

Τῷ «ἀνωνύμῳ» ἐκ Παρισίων φιλοπάτριδι, ὅστις 250 φράγκα καὶ ἐπιστολὰς ἐνθαρρυντηρίους εἰς τὸ δυσχερὲς τοῦτο ἔργον ἀπέστειλε μέσῳ τοῦ φιλογενοῦς Κ. Λ. Καλενδέρογλου.

Τῷ ἀξιοτίμῳ Κ-φ «Πλάτωνι Νικολάου,» ὅστις περίπου τῶν 230 φρ. διὰ τὴν ἔκδοσιν ἐπλήρωσεν.

Τῷ Κ-φ Μ. Ξενοφῶντι διὰ τὴν εὐγενῆ ἀρωγὴν ἐν Γαλαζίῳ.

Τῷ Κ-φ Α..... Κανέτζῳ διὰ τὴν πρόθυμον ἐν Κραϊόβῃ ὑποστήριξιν.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Δεκεβάλου.»

Δελτίον πολιτικόν.

Ἑλλάς. Μέγας πολιτικὸς σάλος. Ὁ Βασιλεὺς δυσηρεστημένος. Ὁ Τρικούπης ἠθωώθη ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου. Ἡ ἀποστοχὴ πρέσβεων λέγεται προκληθεῖσα ἕνεκα τῶν Ἑλληνικῶν μεθορίων.

Ἱσπανία. Ἕνεκα τῆς τομῆς τοῦ σιδηροδρόμου μεταξὺ Βαλεντίας καὶ Μαδρίτης ἐπῆλθε σύγκρουσις δύο ἀτμαμαξῶν φορτηγῶν. Εἰς τὰ πέριξ τῆς Πικαρδίας 1500 Καρλισταὶ σκηνοῦσι. Ὁ Μιρὲτ, Σαβάλς καὶ Τριστάνυ ἵστανται ἐκεῖ πλησίον, ὅπως κωλύσωσι τὰς ἔξωθεν ταχέως ἐρχομένας ἐπικουρίας.

Τῇ 22 Αὐγούστου τὸ πῦρ ἦτο ζωηρὸν, πλὴν ὀλιγόωρον. Οἱ Καρλισταὶ διηυθέτησαν τηλεβολοστοιχίαν μεγάλης ὀλκῆς· τὸ δὲ πῦρ ἐπανήρξατο λίαν ἐντεταμένως. Ἔπεσόν τινες νεκροὶ ἐκ τῶν Καρλιστῶν, πλὴν περιέμενον νέας ἐπικουρίας. Οἱ κάτοικοί εἰσιν ἀποφασισμένοι πρὸς ἄμυναν δραστηρίαν.

Διετάχθη ἀνάκρισις διὰ τὴν προδοσίαν τοῦ ἄστεος Σέοδὲ-Οὐργέλ, ὅπερ προὐδόθη ὑπὸ φίλων τινῶν Ἐπισκόπου Καρλιστοῦ. Ὁ φρούραρχος ἐτυφεκίσθη, ἢ κατ' ἄλλους ὑπεβλήθη εἰς πρόστιμον 160 χιλ. φρ. ἡ φρουρὰ ἠχμαλωτίσθη. Ἡ Κυβέρνησις πληροφορηθεῖσα περὶ διοργανώσεως τυχοδιωκτικῆς τινος σπείρας κατὰ τοῦ Πόρτου-Ῥίκου (Porto-Rico-λιμὴν πλούσιος) ἔλαβε τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ἀναχαίτισιν. Ἐξέδοτο πρὸς τούτοις διάταγμα δημεύσεως τῶν κτημάτων ὅλων τῶν ὑπὲρ τοῦ Καρόλου λαβόντων τὰ ὅπλα, ὅπερ ἐμιμήθησαν καὶ οἱ Καρλισταὶ, ἀποστείλαντες μάλιστα καὶ Ὑπόμνημα δικαιολογητικὸν πρὸς τὰς Δυνάμεις Εὐρώπης τε καὶ Ἀμερικῆς. Ἀλλ' αἱ Δυνάμεις αὗται ἐπισημοποίησαν πλέον τὴν ἀναγνώρισιν τῆς Δημοκρατίας.

Ἰταλία-Αὐστρο-Γερμανία. Μεταξὺ τῆς Ὑψ. Πόλης καὶ τοῦ Βατικάνου ὀφίσταται διένεξις σπουδαιοτάτη ἕνεκα τῶν Ἀρμενοκαθολικῶν. Ἡ Ῥωμαϊκὴ ἕδρα ἀπηύθυνεν «Ὑπόμνημα,» δι' οὗ ὑπενθυμίζει τῇ Πόλῃ ὅτι «καταπατεῖ τὸ Χάτ-Χουμαγιοὺν, ἀναμιγνυμένη εἰς ζητήματα καθαρῶς πνευματικὰ,» καὶ ὅτι λησμονεῖ τὴν ἐπίσημον διακοίνωσιν τῆς 27 Σεπτ. 1871, ἣν ἐπέδωκε τῷ πληρεξουσίῳ τοῦ Πάπα, δι' ἧς «ἡ Ὀθωμανικὴ κυβέρνησις ἐμπιστεύεται τὴν διοίκησιν τῶν πνευματικῶν ὑποθέσεων τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν Κοινοτήτων εἰς τὰς Ἐκκλησίας αὐτῶν, συμφώνως τῇ Συνθήκῃ τῶν Παρισίων.» Συνιστῶμεν τὸ Ὑπόμνημα τοῦτο τοῦ Mémorial Diplomatique εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν περὶ τοῦτο Ἱερὰν Σύνοδον.

Τοῦ Αὐστριακοῦ Κράτους παραδεξαμένου ὁμοίους ἢ ἀναλόγους νόμους Ἐκκλησιαστικοὺς ὡς ἐν Γερμανίᾳ, μεγάλη ἀναστάτωσις τῶν ἐπισκόπων καὶ ῥῆξις πολιτικο-εκκλησιαστικὴ πανταχόθεν προμηνύεται οὐ μόνον εἰς Αὐστρίαν, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν.

Γαριβάλδης.

Ὁ στρατηγὸς Δημοκράτης βασανίζεται πρό τινος ὑπὸ δεινῶν ῥευματισμῶν, οἵτινες ἔλαβον σοβαρὸν χαρακτῆρα μέχρι «συγκοπῆς,» προξενήσαντα φόβον εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν καὶ θορύβους ἐμμερίμνους, οὓς ἐδημοσίευσαν τὰ φύλλα. Ἀλλ' οἱ ἰατροὶ, ἀκροασάμενοι τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας διεκήρυξαν ὅτι τὸ ὄργανον τοῦτο οὐδὲν ἀνώμαλον παρουσιάζει, ὡς ἐνομίζετο. Καίτοι δὲ οἱ πόνοι ἐμετριάσθησαν, ὁ ἥρως τῆς Καπρέρας δὲν δύναται ἀκόμη νὰ κινήσῃ τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς πόδας.«

Din Românul dupĕ «L'Ordre Social.»

Γαλλία.

Περὶ τοῦ ῥιψάσπιδος Βαζαὶν οὔτε καταδεχόμεθα γράψαι τι διὰ τὴν ἄνανδρον αὐτοῦ διαγωγὴν ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ἐν τῇ καθείρξει. Ἡ κοινωνία θεωρεῖ λυμεῶνα τῆς πατρίδος ἓν τοιοῦτον ἀνδράριον, οὗ καὶ ἡ φυγὴ αὐτὴ ἐνοχοποιεῖ τοσούτους γάλλους, οἵτινες θέλουσι πάθει ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐν τούτοις τὸ δημόσιον ταμεῖον τῆς Γαλλίας ὠφελεῖται περίπου τῶν 20 χιλ. φρ., ἅτινα μέχρι τοῦδε ὑπὲρ τοῦ στιγματίου τούτου ἐδαπάνησε, καὶ ἤθελε δαπανᾷ, ἂν εἰσέτι ἐκλείετο ἐν τῷ κλωβῷ τοιοῦτον ἀνθρωπόμορφον τέρας, ὅπερ ἤδη ἐκτίθεται ἑκουσίως εἰς θέαν παγκόσμιον, ἐνῶ ὤφειλεν ἐγκλεισθῆναι ἐν τάφῳ ἔκτοτε καὶ οὐχὶ ἐν δεσμωτηρίῳ ὁμοιάζοντι ἀνάκτορον.

Αἴγυπτος; Ἡ πατριωτικωτάτη καὶ ἀξιοπρεπεστάτη Ἐπιστολὴ τοῦ φιλογενοῦς Κ-ου Ἀβέρωφ, μεγίστην ἐντύπωσιν ἐν Εὐρώπῃ προὐξένησε.

Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις.

Ἀντὶ κυρίου ἄρθρου δημοσιεύομεν τὸ ἀκόλουθον διπλωμάτου ἄρθρον περὶ τῶν σχεδίων τῆς Ῥωσσίας εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀσίαν, ἅπερ ὅ τε ἐκ Παρισίων εὐγενὴς φίλος ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 8 «Δεκεβάλῳ» προέβλεπεν, ἡμεῖς δὲ ἐν τῇ Ἐπιθεωρήσει τοῦ ἀρ. 13, ἀνεπτύξαμεν.

ΑΓΓΛΙΑ-ΡΟΣΣΙΑ

«Οἱ ἀναγνῶσταί μας ἐμνήθησαν περί τινων συμβάντων ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀσίᾳ, ἅτινα οὐδαμῶς μὲν θέλουσιν ἔχει ἐπιρροὴν οἷαν τὰ Ἱσπανικὰ καὶ θρησκευτικὰ τῆς Γερμανίας, οὐχ' ἧττον δὲ παρέχουσιν ἐνδιαφέρον τι, καθόσον αἱ τύχαι τῆς Εὐρώπης, ἐν μέρει, ἀποφασίζονται ἐν τῷ ἀνοιχθέντι εἰς ἐκείνας τὰς χώρας ἀγῶνι μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ῥωσσίας.

Γινώσκεται ὅτι περὶ τὰ μεθόρια τοῦ νοτιανατολικοῦ τῆς Ῥωσσίας ἐσχηματίσθη κράτος μουσουλμανικὸν, ἀνεξάρτητον, τὸ *Κασγὰρ*, οὗ πρίγκιψ ἢ ἐμὶρ ἐνεδύθη τὴν σουλτανικὴν τιάραν ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας. Ἡ Ἰνδικὴ Κυβέρνησις ἔστειλεν ἐκεῖ τὸν κ. Φόρσιθ ἐπὶ κεφαλῆς πολυαρίθμου συνοδείας ἀξιωματικῶν τε καὶ σοφῶν, ἥτις περαιώσασα τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς διελύθη, τινῶν μὲν τῶν αὐτῆς μελῶν, τῇ ἀδείᾳ τοῦ ἐμὶρ,

FEUILLETON

APERÇU DE LA MUSIQUE ANTIQUE ou HELLÉNIQUE

III.

[Voir No. 13].

Les Hellènes, ou la race de Japheth, nommée par l'ancien barde, le Thébain Pindare, φυλὴ Ἰαπετονίς, race Iapétonide, comme aussi Japheth se nomme par lui Ἰαπετὸς, nom qui probablement forma le Dieu des Latins *Jupiter*, les Hellènes, dis-je, qui perfectionnèrent les beaux arts et les sciences, furent le premier peuple, qui initia le monde moderne dans cet art divin par l'invention des règles métriques, chroniques et rhythmiques. Harmonia ou Herminie, fille des dieux Mars et Vénus, et épouse de Cadmus le Phénicien, apporta, dit-on, cet art céleste en Hellade, ainsi nommée à cause de sa *lumière*, appelée anciennement ἕλλη ou εἴλη, quoique les modernes la nomment *Grèce* ou *Graecia*, nom aussi ancien, dérivé du γραικὸς ou γραϊκὸς robuste ou vieillard, d'après l'étymologie du grand Oéconome, nom que portait aussi un descendant de Deucalion, qui s'établit dans un canton d'Epire, près de Dodone*) où se trouve un peu plus loin le mont *Greco*, et dont la race, d'après Duruy, colonisa l'Italie inférieure appelée *Graecia Magna*.

Les premiers musiciens, cités dans l'antiquité mythologique sont: Apollon, ou Phoébus avec le choeur des Muses, les Héliconiades ou les Piérides ses soeurs, filles de Jupiter et de Mnémosyne, Mercure, Pan, Orphée, Thubal. Orphée surtout, qui habitait le mont sacré *d'Athos*, et qui a été foudroyé par Jupiter et enterré à Dion, une de ces cinq villes Athoïtes, d'après Diogène Laerte,*) fut célèbre par ses hymnes sacrés, qui furent la source des épopées, comme *la Théogonie d'Hésiode*, *l'Iliade et l'Odyssée d'Homère*, ces chefs-d'oeuvre de l'hellénisme héroique, poétique, mythique. Ces hymnes ont été imprimés en grec, latin et italien par M. A. *Salvini* à 1747, mais le temps ne nous en conserva que 80 seulement, adressés à plusieurs divinités, en commençant par *l'encencement au Soleil* (*Solis sussimentum*) *et finissant par la manne à la Mort* (*Mortis mannam*), *dont précède un arome au Songe* (*Somnii aromata.*) Linus, maître d'Hercule, Musée, Thamyris, Chiron, maître d'Achille, Amphion, l'inventeur du mode lydien, furent les plus habiles disciples du grand Orphée, le David des Hellènes.

Minerve la déesse, Harmonie, qui harmonisa la musique, déjà répandue en Ionie et en Pélasgie avant l'avènement de Cadmus et de son épouse, Marsyas, Bacchus et les Sirènes, les Nymphes Sibylles, (mot dérivé du *Saba*, *Sapho*, *Sophie* Σιβύλλα ἤ Σοφοῦλα la sage, d'après le grand Oéconome) parmi les quelles brillait l'immortelle musicienne *Sapho* la Lesbienne, la dixième Muse. Après eux le sacré Hésiode et le divin Homère.

Ces anciens rapsodes (ῥαψῳδοὶ), comme les sacrés prophètes des Hébreux, comme les bardes des Gaulois et les troubadours de l'Orient et de l'Occident parcouraient les contrées, en chantant des épopées mélodieuses et harmoniques. Après, Archiloque, Olympe le phrygien, Terpandre, Tyrtée, Stésichore, Alcée, Simonide, Anacréon, Pindare et d'autres génies grecs perfectionèrent cet art céleste, comme aussi leurs successeurs: Aeschyle, Sophocle et Euripide, les dramaturges mélodiens, Pythagoras, Thalès, et d'autres génies classiques, Timothée de Milet, Aristide Quintilien, qui écrivit même des livres sur la Musique, Hephéstion, Longin le philosophe, Callimaque et bien des maîtres de l'Ecole Alexandrine, ainsi-que le père de Cléopatre*) surnommé aulètes (αὐλητὴς), tous furent des musiciens, preuve les mètres, les voyelles longues brèves et bichrones et toutes les autres lettres Phéniciennes, changées par les Hellènes d'après Hérodote (E. 58), non seulement en voix, mais aussi en *rhythme*, et dont se servaient les poètes dans leurs Epopées harmoniques ainsi que les pézographes dans leurs

*) Le plus ancien oracle était celui de Dodone en Epire: là, dans une forêt de chênes, se faisaient entendre des voix prophétiques (*προσηγόροι καὶ μαντικαὶ δρύες, φηγοὶ, φυλλομαντεία*).... Une tribu Pélasgique, les Selles (*Ἕλλοι*-Helles) habitait la contrée. C'étaient des hommes de cette race que, dans les temps les plus anciens, on choisissait pour être les ministres du sanctuaire (*ὑποφῆται*). Ils étaient célèbres par la rigueur de leur genre de vie «(Antiquités Grecques par M. Ph. Lebas). Dodone peut être placée à Gastritza, vers le sud-est du lac de Jannina.

*) *Θρῄκα χρυσολύρην τῆδ' Ὀρφέα μοῦσαι ἔθαψαν,*
Ὃν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς ψολόεντι βέλει.
Orpheus hic positus cithara spectabilis aurea
A Musis, trifido qui Jovis igne perit.
(Orphei Vita).

*) Cette belle reine, pour qui «Théophile Gautier» écrivait que: «Si Phidias eut été son contemporain, et s'il eut pu la voir, aurait brisé sa Vénus de d pit.»

μεταβάντων πρὸς βορρᾶν τοῦ ῥωσσικοῦ Τουρκεστὰν, τινῶν δὲ πορευθέντων πρὸς τὸ Καβοὺλ ὅπως φθάσωσιν εἰς τὰς Ἀγγλικὰς Ἰνδίας.

Ἡ Ῥωσσία ἀρχῆθεν ἐδείχθη δυσμενὴς πρὸς τὸν ἐμὶρ τοῦ Κασγὰρ, διότι οὗτος ἦν ἐπαναστάτης τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Κίνας, μεθ' οὗ διέκειτο φιλικώτατα· ἀλλὰ τῆς Ἀγγλίας ἀναμιγείσης εἰς τὸ Κασγὰρ, ἡ Ῥωσσία ἤλλαξε πορείαν· πλὴν συνεπείᾳ τῆς Ἀγγλικῆς ἀποστολῆς περὶ ἧς ἐῤῥέθη, τὸ ῥωσσικὸν ἀνακτοβούλιον ἐσυνθηκολόγησε τῷ ἐμὶρ τοῦ Κασγὰρ, ὥστε εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας προσεπάθει ἀνακτῆσαι τὴν ἀπωλεσθεῖσαν ἐπαρχίαν, ἀντιστήσεται ἡ Ῥωσσία.

Τὰ Ἀγγλικὰ τῆς Ἰνδίας φύλλα κατεθορυβήθησαν διὰ τὴν ἐπαμυντικὴν ταύτην συμμαχίαν. Φαντάζονται ὅτι τὰ σχέδια τῆς Ῥωσσίας ἔσονται οὐχὶ πρὸς εἰσβολὴν αὐτῆς εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀλλὰ τάχιον ἢ βράδιον τείνουσιν εἰς κατοχὴν μεγάλου τῆς Κίνας μέρους. Τὴν δὲ Κίναν στρατιωτικῶς θεωροῦσι τοσοῦτον ἀδύνατον, ὥστε στρατὸς ἐκ 15,000 ῥώσσων δύναται ἄνευ ἀντιστάσεως ἵνα δδεύσῃ πρὸς τὸ Πεκῖνον ὡς εἰς περίπατον.

Ἡμεῖς ἀπιστοῦμεν περὶ τῶν εὑρέων τούτων ῥωσσικῶν σχεδίων· αὐτὴ κατέχει τόσῳ ἄπειρα ἐδάφη ἐν Ἀσίᾳ, ὥστε ἀδυνατοῦμεν ἐννοῆσαι ὅτι μεριμνήσει καὶ περὶ νέων κατακτήσεων. Ἐπιθυμεῖ ἴσως ἵνα παγιωθῇ ἡ δεσποτεία της ἐν τῇ Κεντρικῇ Ἀσίᾳ. Ἐπ' αὐτῷ τῷ σκοπῷ ἀρκεῖ ἵνα περιστοιχῆται ὑπὸ πριγγίπων καὶ λαῶν φίλων. Ὁ νέος πρεσβευτὴς εἰς Πεκῖνον πιθανὸν ὅτι ἔχει εἰσηγήσεις ἵνα συστήσῃ τῷ Κινεζικῷ Κράτει πορείαν εὐμενῆ ἀπέναντι τοῦ ἐμὶρ τοῦ Κασγὰρ. Ἡ ῥωσσικὴ Κυβέρνησις βεβαιοῦσα αὐτῷ τὴν ἥσυχον κατοχὴν τῆς χώρας του, παγιοῖ τὴν ἐπιῤῥοὴν καὶ διευκολύνει τοῦ ἐμπορίου της μίαν θέσιν, ἥτις ἐπιτρέψει αὐτῇ ἵνα συναγωνισθῇ σπουδαίως τῇ ἀγγλικῇ ἐμπορίᾳ.

Οἱ Ἄγγλοι ἀπὸ μέρους των ἐκαιροφυλάκτησαν ὅπως ἐπωφεληθῶσι τῆς φιλικῆς καὶ ἐμπορικῆς συνθήκης, ἣν συνωμολόγησαν τῷ ἐμὶρ τοῦ Κασγάρ. Ἡ Κεντρικὴ Ἀσιατικὴ τοῦ Ἐμπορίου Ἑταιρία ἔστειλε τὸν κ. Ῥῶσσελ, ἕνα τῶν ἐγγυητῶν της, εἰς Ὑαρκὰνδ, μετὰ πραγματειῶν, ἐν αἷς καὶ ἀτμομηχανὰς ἀραβοσίτου. Ὁ Κ. Ῥῶσσελ προηγεῖται τῆς συνοδείας τῶν πραγματειῶν ἐπ' ἐλπίδι τοῦ συνομολογῆσαι ἐπωφελεῖς συναλλαγάς. Πλεῖστοι δὲ βιομήχανοι καὶ χειρώνακτες ἐξ Ἀγγλίας ἐμεσίτευσαν παρὰ τῷ ἐμὶρ, διὰ τοῦ Κ. Ῥῶσσελ, ὅπως διορίσῃ ἕνα ἐπίσημον ἐν Ἀγγλίᾳ ἀντιπρόσωπόν του. Ἀπέναντι τῆς ἐνεργείας ταύτης τῶν Ἄγγλων εὐχερῶς ἐξηγεῖται, διατὶ ἡ Ῥωσσία ἤλλαξε πολιτικὴν μετὰ τοῦ ἐμὶρ τοῦ Κασγάρ.

Εἰς Ἀφγανιστὰν προετοιμάζονται μέγιστα συμβάντα· ὡς οἴδατε, διχόνοια βασιλεύει ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ ἐμίρ. Ὁ πρίγκιψ οὗτος κατέστησε τὸν δευτερότοκον υἱόν του διάδοχον τοῦ θρόνου ἐπὶ βλάβῃ τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ αὐτοῦ, Κυβερνήτου τῆς Ἐράτης, θέλοντος ἵνα τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ῥωσσίας. Ἡ τοιαύτη κατάστασις ἀνησυχεῖ ἐπίσης τὴν δημοσίαν γνώμην ἐν Ἀγγλίᾳ.

Αὐτὰ εἰσὶ τὰ παρέχοντα δυσπιστίαν μεταξὺ τῆς Ἀγγλίας καὶ Ῥωσσίας μεγάλην· περιμένομεν δὲ ἵνα ἴδωμεν ὁποίαν φύσιν θέλουσι λάβει τοὐντεῦθεν, συνεπείᾳ τοῦ διορισμοῦ τοῦ κόμητος Σουβαλὼβ ἐν Λονδίνῳ ἐπὶ σκοπῷ συνεννοήσεως τῶν δύο κρατούντων τῆς Ἀσίας μεγάλων Κρατῶν.

Ἐρανιζόμεθα ἐκ τῆς ἐφημ. «Οἱ Σύλλογοι.»

(*Ἐμπορικὰ*) Βραΐλα τῇ $^{14}/_{26}$ Αὐγ. 1874.

Οὐδὲν καλὸν ἐκ τῆς Εὐρώπης περὶ τῶν σίτων καὶ κατὰ τὸ ὀκταήμερον τοῦτο. Αἱ τιμαὶ μάλιστα καὶ αἱ διαθέσεις ἐστράφησαν ἐπὶ χείρω. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἰδίως ἡ ὑποτίμησις τῶν ἐγχωρίων καὶ ξένων σίτων ὑπῆρξε σπουδαία. Ἀφ' ἑτέρου, κατὰ τὴν διεθνῆ ἐν Βιέννῃ ἀγοράν, ὑπελογίσθη ὅτι ἡ ἐξαγωγὴ σίτων ἐξ Αὐστρουγγαρίας κατὰ τὸ 1874-1875 ἔσται ἐκ 12,000,000 κανταρίων, δηλ. ἀνωτέρα τῶν 1,250,000 Κοιλῶν-Βραΐλας. Πανταχόθεν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης αἱ αὐταὶ ἐξακολουθοῦσι καλαὶ εἰδήσεις περὶ τῶν ἐκεῖ εἰσοδιῶν, αἵτινες πᾶσαι ἀπέβησαν καὶ ἄφθονοι καὶ ὡραιόταται. Ταῦτα πάντα ἀνάγκη νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν παρ' ἡμῖν ἵνα μὴ ἐπέλθωσιν ἀνυπολόγιστοι ζημίαι. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἀπαιτεῖται φρόνησις, καὶ φρόνησις μεγάλη καὶ ἐνταῦθα καὶ εἰς τοὺς λιμένας τοῦ ἄνω Δουνάρεως. Οἱ ἔμποροι ἡμῶν καὶ οἱ ἄλλοι κερδοσκόποι δέον νὰ μὴ λησμονῶσι ὅτι ἡ Εὐρώπη δὲν ἔχει ἀνάγκας ἐφέτος καὶ τότε μόνον θὰ ὑπάρξῃ στάδιον ἐπιτυχῶν ἐργασιῶν, ὅταν αἱ ἐνταῦθα τιμαὶ ἔχωσι τὴν δέουσαν ἀναλογίαν πρὸς τὰς τιμὰς τῆς Εὐρώπης.— Οἱ ἀναγνῶσται βλέπουσι παρακατιὸν τὰς γενομένας κατὰ τὸ ὀκταήμερον τοῦτο πράξεις, ἃς, κρίνομεν καλὸν νὰ σημειώσωμεν, πάντες ἐθεώρησαν ἀκριβωτάτας, καὶ ἐφ' ὧν οὐδόλως πρέπει νὰ βάλωμεν βάσιν.

Σῖτοι. Ἐπωλήθησαν περὶ τὰ 1000 κλ. εἰς τοὺς ἐγχωρίους μύλους γρ. 270/297 Λ 59/61 ½ τὰ μὲν ξηρᾶς, τὰ δὲ Ὀλτενίτσης, ταῦτα λαμπρᾶς ποιότητος. Ἐδόθησαν καὶ περὶ τὰς 2000 κλ. Ὀλτενίτσης διὰ τὸ ἐξωτερικὸν Λ. 59/61 γρ. 272/288, καὶ περὶ τὰ 500 κλ. Γιουργιέβου Λ. 59 γρ. 260/270. Πρᾶγμα μᾶς καταβαίνει ἀρκετὸν καὶ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ νεροῦ, ἀλλὰ παρατηροῦμεν ὅτι οἱ ἐκ μικρᾶς βλαχίας σῖτοι εἶναι ἀθλιέστατοι. Λ. 50/53 οἱ πλεῖστοι μαλουράτοι, σικαλάτοι καὶ ἀκάθαρτοι.—Παλαιοὶ ἐδόθησαν περὶ τὰ 700 κλ. Γίρκα γρ. 225 Λ. 95, πρᾶγμα μαλουράτον, διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Γίρκαι νέαι ἐδόθησαν περὶ τὰ 600 κλ. εἰς τοὺς μύλους γρ. 270/295 Λ. 59/61, καὶ ἔχομεν ἀρκετὰς διαθεσίμους.

Κριθαί. Ἐπ' αὐτῶν ἐγένοντο πολλαὶ αὖθις πράξεις, ἀλλ' εἰς τιμὰς χαμηλοτέρας. Ἐδόθησαν περὶ τὰς 7000 κλ. γρ. 151/173 καΐκια Καλαρασίου καὶ Ὀλτενίτσης Λ. 40/46, καὶ γρ. 169/186 ξηρᾶς Λ. 43/50. Σήμερον εἴμεθα ἔτι ψυχρότεροι, διότι καὶ ἡ ἄνω ἀγορὰ φέρει πολὺ πρᾶγμα καὶ διὰ ποταμοῦ φθάνουσι πολλὰ καΐκια, καὶ οἱ ναῦλοι τῶν ἀτμοπλοίων εἶναι 7/—7/3 ἐντεῦθεν καὶ 5/6 ἀπὸ Σουλινᾶν, καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ αἱ τιμαὶ ἔχουσι μόλις 31/6. Ὅ, τι εἴπομεν συνέβη, φοβούμεθα δὲ ὅτι θὰ κλίνωμεν πλειότερον, διότι πολὺ πρᾶγμα εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῶν κερδοσκόπων, οἵτινες θ' ἀναγκασθῶσι νὰ ἐνδώσωσιν ἐπὶ τέλους. Παρακαταθήκη κλ. 8000 περίπου.

Ἀραβόσιτοι. Ἐν ἄκρᾳ ἡσυχίᾳ, ἀφοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ ἔχουσι 35/6 μόνον. Ὀνομαστικῶς τὸ εἶδος ἐνταῦθα γρ. 210/215.

Βρώμη. Ἔρχονται ἁμάξιά τινα καὶ ἐπληρώθησαν γρ. 125/135.

Ναῦλοι πλοίων ἐν ἀκρᾳ ἡσυχίᾳ.

Navigaţiune cu Vapóre pe Dunăre etc.

De multe orĭ am ràdicat questiunea despre înfiinţarea uneĭ Societăţĭ de navigaţiune cu Vapóre naţionale pe aqueste fluviurĭ, unde a curs destul sânge crestinesc în timpul glorioşilor Domnitorĭ aĭ Daco-Românieĭ; cu tóte aquestea vocea nóstră n'a găsit echo de quât quând era ministerul patriotuluĭ şi naţionaluluĭ D-nu I Brătianu, quare a şi înfăţişat un asemenea Proiect la Cameră spre deliberare cu doue ḑile înaintea căderei séle regrettabile.

Ascernem aqui aquel proiect, elaborat de Domnu *Daniel Papa*, Agentul maĭ multor Companiĭ Maritime, şi prelucrat de maĭ mulţĭ românĭ şi filo-românĭ în timp de treĭ lunĭ, quând s'a cheltuit uă sumă destul de rotundă qua de 130 Napoleonĭ în Ospelul *Concordieĭ* cu typărirea, împărţirea, traducerea în limba francesă etc. la 1868.

Il suppunem vedereĭ Onor. Cetăţenĭ şi presseĭ sonore a ţereĭ în genere spre a se lua în considerare şi adoptare, pentru quĕ ar fi ruşine qua alte Societâţĭ Austro-Ungare şi chiar Othomane sĕ se bucure de aquest privilegiŭ; éră frumósa şi clasica Dacia sĕ nu possede uă *Societate cu Vapóre naţionale* spre plutirea nu numaĭ a Dunăreĭ qui chiar a Pruthuluĭ, Oltuluĭ, Siretuluĭ etc.

Th. A. Paschides.

PROIECT

pentru

INFIINŢAREA UNEĬ SOCIETĂŢĬ ANONYME

de

NAVIGAŢIUNE CU VAPOARE,

destinate a înfiinţa

Un serviciŭ regulat pe Dunăre şi alte rîurĭ navigabile din România, între litoralul lor şi orĭ-quare alt, precum şi în exterior, sub numire.

de

NAVIGAŢIA NAŢIONALE ROMÂNĂ

Reşedinţa Societăţeĭ va fi în România.

Capitalul Societăţiĭ.

Capitalul Societăţeĭ se fixéză la **10,000,000** francĭ, împărţit în **20,000** acţiĭ, în valóre de quâte **500** francĭ fie-quare acţiă.

Scopul Societăţiĭ.

a) A înfiinţa şi a întreţine un serviciŭ regulat de navigaţiune cu un numĕr sufficient de vapóre, şi a face atât transportul pasagerilor şi paquetelor Guvernuluĭ şi a le particularilor, quât şi transportul mărfurilor de tot felul şi al productelor, cu vapóre accelerate, cu vapóre de transport şi şlepurĭ, precum şi cu alte bastimente proprie la aquéstă întreprisă.

Aqueste bastimente ale Societăţiĭ vor face serviciul între litoralul Dunărén Român şi un altul, precum şi în exterior, fără prejudiciul comunicaţiunilor exterióre a le Ţereĭ.

Vapórele şi bastimentele Societăţiĭ vor purta pavilionul Român.

Căpitaniĭ, Mecaniciĭ şi jumĕtate din equipagiŭ vor fi supuşĭ Românĭ; éră în lipsă străinĭ.

b) A înfiinţa un Atelier pentru reparaţia maşinelor şi a şodierelor vapórelor.

Aquest Atelier stabilit în România va servi tot de uă-dată şi qua uă Fabrică pentru construirea tuturor maşinelor etc. necesare pentru marina naţională.

c) De a confecţiona un Şantieriŭ şi un Slipper pentru reparaţia propriilor séle bastimente şi alte.

Durata.

Durata Societăţiĭ se fixéḑă la 30 de anĭ

---

meilleures oeuvres, écrites en rhythme ancien, et les bardes, compositeurs ou chantres dans les temples anciens, d'après les modèles d'Orphée, le premier hymnographe des divinités imaginaires jusqu'à la dernière lueur payenne, éclipsée, depuis que l'Aurore rayonnante de l'Evangile, illuminant l'intelligence humaine, éclairât l'âme et purifiât le coeur, pour n'adorer que le *Dieu Triunique en esprit et en vérité* et ne se prosterner qu'à Lui seul et non devant des idoles, qui représentaient souvent des divinités imprudiques, d'après leurs mêmes poètes religieux.

Cette observation m'est survenue dès mon enfance, quand enseignait feu *Anastase Sackellarius*, le célèbre Gymnasiarque de Smyrne et de Jannina, cet astre de l'Epire qui succéda aux grands génies et maîtres: *Eugène Bulgaris, Nicéphore Théotoki, Aesope le philosophe, Balano, Lampros, Psalidas, Cuma, le grand Oéconome, etc. cette Pléiade hellénique, qui avec Hélias Méniate, Adamante Coray et Nicodème l'Athonien* cette Hyade étincellante, regénérèrent les lettres et les sciences de l'Hellade renaissante, ensevelie jusqu'alors à cause du grand et désespérant naufrage des Grecs, au jour néfaste du 29 Mai 1453, jour de jeûn, de pleurs amères et de lamentations Iérémiaques pour toute âme orthodoxe, comme cela aurait été décidé par le Métropolitain d'Attique feu Théophile, si la mort causée d'une amertume très-profonde pour les affaires Ecclésiastiques de l'Orient, ne nous l'enlevait pas du sein de la cité des Isocrate, Xénophon et Périclès, de qui les lumières étincélées par la foi Chrétienne en **Jésus-Christ** crucifié, civilisèrent tous les peuples de l'Occident, où la morale, la vertu et la piété jaillissent dans les coeurs humains, ces temples du Dieu vivant, en même temps que les lettres, les sciences, les Beaux-arts et l'enseignement religieux dans les temples de la sagesse.

CHAPITRE I-er.

Définitions de la Musique.

La Musique est un don des dieux, d'après Plutarque et Athénée. C'est la science du chant (carmen μέλος) et de ses parties qui accompagnent le *canto* (Aristide Mus. I).

La Musique est une imitation de modes meilleurs ou pis des hommes (Platon Lois p. 172).

C'est un art des plus anciens dans l'âme de l'homme, d'après Maxime le Tyrien, (Disc. XVIII).

Notre nature est si bien familiarisée avec les chants et les cantiques pleurant et grommelant dont les cils ne s'endorment que lorsque les nourrices qui les tiennent dans leurs bras, souvent absentées et retournées, leur déchantent des chants enfantins (S-t Jean Chrysostome. Homélie Ps. XII).

O hommes bienheureux! (écrie Athénée dans le livre XIV. p. 630) *c'est un trésor grand et sûr que la Musique pour qui ont appris et qui en sont instruits; car elle forme les moeurs et apaise les furieux et les entêtés.*

La Musique guérit aussi les maladies.

«Τοὺς ἰσχιακοὺς ἀνόσους διατελεῖν, εἰ καταυλίσοι τις αὐτῶν τῇ Φρυγιστὶ ἁρμονίᾳ». (Ath. Liv. XIV).

Théophraste en rapporte aussi le même effet sur quelques passions, comme la crainte, les extases etc.

«Τὴν Μουσικὴν πολλὰ τῶν περὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα γενομένων παθῶν ἰατρεύειν καθάπερ λειποθύμους, φόβους, καὶ τὰς ἐπὶ μακρὰν γινομένας ἐκστάσεις.»

Zénovius Popp, le disciple du célébre professeur et gymnasiarque de Jassy, Lampros Photiades de Jannina, écrit dans sa Métrique. dédiée au dit Professeur du gymnase à Jassy, et éditée en 1803, d'où se sont tirées ces définitions, que le Grammairien Anglais Martin fait mention dans sa Grammaire philosophique des scienses, que la Musique possède la force merveilleuse de guérir la morsure vénéneuse de *tarantola*, espèce d'arachne, qui prive les sens, et cause des douleurs horribles faisant cesser même le pouls;

Le médecin tâche vainement à faire la guérison, ce n'est que le musicien qui puisse le faire revivre, en lui chantant divers chants jusqu'à ce qu'il en trouve un qui convienne au souffrant, qui commence alors à s'émouvoir graduellemenent, en réglant le mètre aux doigts, à l'aisselle, aux pieds et à tout le corps; puis il danse en se levant jusqu'à ce qu'il recouvre toutes ses forces et facultés. Cela dure quelques jours jusqu'à sa convalescence (Gram. Anthime. Gas. T. I. Ch. VIII*).

La Musique apaisait aussi la colère (μῆνιν)

*) Cette vérité se confirme aussi par la Sainte Ecriture, en nous rapportant un épisode de Saül, le premier Roi d'Israël, qui par les accents toniques et mélodieux du prophète David était apaisé du malut esprit, de qui il était maintes fois possédé.

succesivĭ, începênd din ḑioa quând vapórele sale vor intra în lucrare.

Societatea îşĭ reservă dreptul de a reînnoi termenul precitat

Privilegiurĭ.

a) Se concedă Societăţiĭ privilegiul esclusiv de aquéstă navigaţiune pe termen de 30 de anĭ, fără qua Guvernul se pótă acorda uă asemenea concesiune séŭ alta la nicĭ uă Societate.

Şi pentru quĕ aquéstă Societate este quea dântêiŭ Societate Naţională, quare se constitue în ţéră, numaĭ ea singură se va bucura de tóte privilegiurile şi avantagele naţionale, que se acordă de Tractate şi de Dreptul internaţional.

Ea are dreptul de a naviga nu numaĭ pe Dunăre şi pe quele-l'alte fluviĭ plutitorĭ a le Românieĭ, qui înquĕ şi pe tóte quele-l'alte rîurĭ que vor deveni plutitóre pe viitor in interval de 30 de anĭ.

Quât despre întinderea comunicaţiunilor în exterior, Guvernul se obligă a da Societăţiĭ tot concursul cuvenit pentru negociarea şi încheierea convenţiunelor séŭ tractatelor necesare.

b) Pentru tot capitalul efectiv Guvernul va garanta acţionarilor în termenul sus arătat un venit de 8 la %, plătit pe fie-quare an, déquă venitul Societăţiĭ nu corespunde la aquéstă sumă, dupe deducţiunele proporţionate făcute atât ale cheltuelelor de administrare quât şi ale valóreĭ primitive a diferitelor séle bastimente şi edificiurĭ.

c) Societatea va fi scutită de orĭ-que plată vamală séŭ de orĭ-quare altă taxă que ar putea preleva Guvernul, atât asupra vapórelor şi bastimentelor eĭ, şi asupra construireĭ, provisiunelor, reparaţiuneĭ, conservaţiuneĭ, cărbunelor de pământ precum şi asupra a tot materialul spre întrebuinţarea esclusivă a lor, în fine asupra Atelieruluĭ şi Şantieruluĭ.

d) Bastimentele Societăţiĭ se vor aseměna cu bastimentele de resbel, şi se vor bucura de aqueleaşĭ drepturĭ şi imunităţĭ.

e) Guvernul séŭ Comuna se îndatoréḑă a concede Societăţiĭ gratis trebuinciósele terenurĭ pentru stabilimentul Şantieruluĭ, al Atelieruluĭ, al agenţelor respective, spre construirea magasinurilor destinate pentru depositul cărbunilor de pământ, şi în genere pentru tot edificiul necesar spre serviciul Societăţiĭ.

f) Guvernul se obligă a lua acţiĭ de la Societate pentru a opta parte, 1/8, din capitalul fixat; se obligă asemenea de a face a se fabrica lucrările séle maritime la Atelierul Societăţiĭ, fără qua se pótă înfiinţa vre un altul de quât cu consimţimêntul Societăţiĭ prealabile.

Societatea póte urca capitalul seŭ prin emiterea de acţiĭ nouĕ spre a se îmulţi numĕrul bastimentelor séle; déră atuncĭ se va quere consimţimêntul Guvernuluĭ, precum şi garanţia prevĕḑută în aliniatul 6.

Obligaţiunele Societăţiĭ.

a) De a face a se transporta gratis prin bastimentele séle depeşele officiale ale guvernuluĭ, grupurile şi chărtia timbrată pe tóte squelele, undĕ bastimentele séle vor aborda.

b) De a face a se transporta militariĭ în activitate şi civilĭ trimişĭ în misiune cu un scăḑemênt de preciŭ, dupĕ cum urméză:

De la oficeriĭ aşeḑaţĭ la I-ia clasă se va scădea 50 la %.

De la sub-oficeriĭ de la II-a i se va scădea 40 la %.

De la soldaţiĭ pe covertă i se va scădea 50 la %.

c) De a face a se transporta paquetele particulare ale serviciuluĭ postal în interior, despărţindu-se un loc deosebit spre aquest scop pe bastimentele Societăţiĭ.

Guvernul va accorda ast-fel Societăţiĭ uă subvenţiune anuală pentru exactitatea serviciuluĭ seŭ postale.

d) De a face transportarea sării guvernuluĭ cu un scăḑemênt de 25 la %.

e) Guvernul va fi representat lîngă Societatea pentru formarea şi controlul bilanţuluĭ anual.

f) Societatea se obligă de a face a se transporta prin bastimentele séle armata în corpurĭ, precum şi efectele, bagagele şi materialul lor, quând Guvernul ar fi nevoit. In aquest cas estraordinar se va face un scăḑemênt de 40 la %.

g) Guvernul şi Directorul Societăţiĭ vor fixa tarifa de nolis pentru passageriĭ şi mărfurĭ, regulând şi Itinerariul.

Statutele aprobate de Guvern vor avea tărie de lege pentru Societatea, cu acţionarĭ şi cu particularĭ, quarĭ vor fi în contact cu dênsa.

Inceputul operaţiunelor Societâţiĭ va avea loc în termen de un an din ḑioa, în quare anexatele aci statute vor fi aprobate.

Daniel Pappa.

Bucurescĭ, 14/26 Decembre, 1868.

Ἐκπαιδευτικά.

Ὁ Δοὺξ τῆς Ὠμάλης, διανείμας τὰ βραβεῖα τοῦ Λυκείου τοῦ Besançon, *ἀπήγγειλε τόν δε τὸν λόγον ἐν μέσῳ ἀκροατηρίου ἐπευφημοῦντος.*

«Ὑφ' οἱονδήποτε ἀστέρα ὁ οὐρανὸς ἐγέννησεν ὑμᾶς· οἱαιδήποτε καὶ ἂν ὦσι τῆς τύχης αἱ διοτροπίαι εἰς ἕκαστον ὑμῶν· οἱονδήποτε στάδιον καὶ ἂν ἐναγκαλισθῆτε, ἀναμνήσθητε ὅτι διὰ τοῦ *ἔργου*, τοῦ ἐπιμόνου ἔργου, δυνήσεσθε ὀνομασθῆναι εὐπατρίδαι, δυνήσεσθε ἐπαξίως ἐξυπηρετῆσαι τὴν πατρίδα. Ἀναμνήσθητε ὅτι πρὸς ἐξάσκησιν, πρὸς διατήρησιν τῶν προσηκόντων τοῖς πολίταις ἐλευθέρας Πολιτείας δικαιωμάτων, ὅπως ἔσεσθε καὶ ὅπως διαμενεῖτε ἀείποτε σὺν Θεῷ· ἀναμνήσθητε ὅτι ἵνα διατηρήσητε τῇ πατρίδι ὑμῶν τὸ μέγα τοῦτο ἀγαθὸν, τὴν ἐλευθερίαν, ὀφείλετε τηρῆσαι ἀείποτε τὸν αὐστηρὸν καὶ ὑγιᾶ νόμον τοῦ καθήκοντος.

Τὰ δικαιώματα καὶ τὸ καθῆκόν εἰσιν ἀχώριστα ἡ δ' ἱστορία, ἧς ἐπεισόδιά τινα ἡρωϊκὰ εἷς τῶν διδασκάλων ὑμῶν ἀνεκάλει πρὸ ὀλίγου, δείκνυσιν ἡμῖν ὅτι ὁ ἀμελῶν τὸ ἑαυτοῦ καθῆκον καθίσταται ὀλιγομέριμνος τῶν δικαιωμάτων του. Τὸ αἴσθημα τοῦ δικαιώματος ἐξαφανίζεται μὴ δίκῃ ἐξασκούμενον, μὴ τρεφόμενον, μὴ ἰσχυροποιούμενον τῇ εὐσταθεῖ τοῦ καθήκοντος ἐφαρμογῇ.

Ἰδοὺ ἡ διδασκαλία, ἣν ὀφείλετε ἀρυσθῆναι ἐκ τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων, τῶν διδασκαλικῶν νουθεσιῶν, τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἱστορίας, ἐκ τῆς σπουδῆς τῶν ἀμιμήτων προτύπων, ἅτινα ἀφῆκεν ἡμῖν ἡ ἀρχαιότης, καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐρεύνης τῆς ἐπιστήμης, τῆς ἐμπνεούσης τῷ νοῖ καὶ τῇ καρδίᾳ εἶδός τι συνέσεως μαθηματικῆς, τῇ δὲ διαγωγῇ παρεχούσης ὀρθότητα ἐπίσης εὐκρινῆ ὡς θεώρημά τι γεωμετρικόν.

Τῷ διττῷ τούτῳ τοῦ ἔργου καὶ τοῦ καθήκοντος θεσμῷ ἐσμεν πειθήνιοι. Τὴν μαθητείαν αὐτῶν ποιεῖτε ἐπὶ τῶν θρανίων τοῦ Λυκείου· ἐφαρμόσεσθε δὲ ὅτε ταχθῆτε ἐν τοῖς στρατοῖς. Ἀπεκάλεσάν ποτε τὴν στρατολογίαν «*φόρον τοῦ αἵματος*». Ὡραία φράσις, οὐχὶ ὅμως καὶ δικαία ἰδέα. Ἂν λάβῃ τις κατὰ γράμμα τὴν λέξιν, τὸν λειποτάκτην ὀνομάσειε χρεωκόπον....

Οὐχὶ, οὐκ ἔστιν *ὅφλημα* τὸ φέρειν ὅπλον ἐπ' ὤμων ἢ ἐφιππεύειν ἐπὶ μάχης μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν. Ἔστι καθῆκον ἐκ τῶν πρώτων, ἐκ τῶν ἱερῶν, τὸ *ἀμύνασθαι περὶ πάτρης*, καὶ μάλιστα ὑπὲρ Γαλλίας ἣν ὀφείλετε ὑπεραγαπᾷν καθόσον ὑπέστη ὑπέρπολλα.

Τὸ Σχολεῖον τῆς τιμῆς εὑρήσετε ἐν τῷ λόχῳ. *Τιμή! Πατρίς! Ἐλευθερία! Πόνος* καὶ *Καθῆκον!* Μεγάλαι λέξεις ἀναπάλλουσαι τὰς καρδίας Ὑμῶν, ὡς ἀνταποκρινόμεναι εἰς ἔτι μεγαλείτερα αἰσθήματα, αἰσθήματα ἔμφυτα, ἀναπτυσσόμενα, ἰσχυροποιούμενα καθ' ἑκάστην. Ἐλπίζω-πέποιθα!

Σχολιακά.

Αἱ ἐξετάσεις τῆς Ζωσιμαίας ἐν Ἰωαννίνοις, Σχολῆς ἐπεραιώθησαν καὶ ἐφέτος λίαν ἐξαιρέτως, τῶν τε διδασκόντων καὶ τῶν διδασκομένων ἀνταποκριθέντων εἰς τὰς προσπαθείας τῶν φιλοτίμων ἐφόρων καὶ τὰς προσδοκίας τῶν φιλομούσων γονέων. Ἡ Σχολὴ αὕτη σεμνύνεται ἐπὶ φήμῃ καὶ ὀνόμασι καθηγητῶν καὶ διδασκάλων, οὐ τὴν τυχοῦσαν θεωρίαν καὶ πεῖραν τοῦ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀνενδότως καὶ ἀκαμάτως ἐξασκηθέν ὑπ' αὐτῶν ἐπιμόχθου ἐπαγγέλματος κεκτημένων. Τὰ Μαθηματικὰ, Ἱστορικὰ, Ἱερογραφικὰ καὶ ἐν γένει τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐκδιδάσκονται καλῶς, καί τοι πολλαχοῦ ἐλλιπῶς· αἱ ἐλλείψεις ὅμως αὗτοι ὑφίστανται καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Παρισίους καὶ τὸ Λονδῖνον, καὶ τούτου ἕνεκα Ἐκπαιδευτικαὶ Ἐπιτροπαὶ συγκροτοῦνται πρὸς μεταρρύθμισιν, ἕνεκα τῶν πολυειδῶν καὶ πολυποικίλων ἀναγκῶν καὶ γνώσεων, ἃς ὁ νεώτερος ἀπαιτεῖ ἐκπολιτισμός.

Πέρυσιν ἐν τῷ Βιενναίῳ Ἤθετηρίῳ προσκληθέντες ὑπὸ τοῦ Γερμανικοῦ Διδασκαλικοῦ Συλλόγου ηὐμοιρήσαμεν ἵνα ἐξετάσωμεν ἰδίοις ὄμμασι τὸ Ἐκπαιδευτικὸν τῶν Σχολείων τῆς Ἑλβετίας, Σουηδίας καὶ Ἡνωμένων Κρατῶν σύστημα, *ἐπειδὴ ἠλπίζομεν ὅτι ἐν Βουκουρεστίῳ, ἔνθα ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη* (18) *ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, κατ' ὀφειλὴν, ἐπαλαίσαμεν δημοσίᾳ τε καὶ ἰδίᾳ, γραφίδι τε καὶ διδασκαλίᾳ, ἠθέλομεν καθιδρύσει ἐφέτος τελειωτικὸν Ἑλικωνιάδων ἐνδιαίτημα*, ἐξεπλάγημεν ἀφ' ἑνὸς ἐπὶ τῇ προόδῳ τῶν ἐθνῶν τούτων, ἐλυπήθημεν δ' ἀφ' ἑτέρου ἐπὶ τῇ στασιμότητι τῆς Ἑλλάδος ὡς πρὸς τὸ Διδακτικὸν σύστημα. Πολλοὶ κάλαμοι ἐμπειρότεροι καὶ ἐπιστημονικώτεροι ἐσχεδιογράφησαν ἀληθῶς μεταρρυθμίσεις τινὰς, οὐχ ἧττον ὅμως ἐλλιπεῖς αὗται ἀπεδείχθησαν, ἑνόσω δὲν ἁπλοποιηθῇ τὸ σύστημα καὶ τροποποιηθῇ ἡ διδακτικὴ μέθοδος, ἥτις μέχρι τοῦδε οὐδεμίαν πρόοδον *πραγματικὴν* ἐπήνεγκεν.

Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ ἓν ἁπλούστατον σύστημα, ὅπερ εὐτόλμως καθυποβάλλομεν τῷ Ἁρμοδίῳ ἐν Ἑλλάδι Ὑπουργῷ πρὸς ἐξέτασιν διὰ τὰ Πρωτοβάθμια Ἑλληνικὰ Σχολεῖα.

Α'. *Κατάργησις τῆς ἀποστηθίσεως τεχνολογικῶν, συντακτικῶν καὶ ἀριθμητικῶν κανόνων*, καὶ παραδοχὴ μιᾶς ἁπλουστάτης αὐτῶν μεθόδου δι' ἀντιγραφῆς καὶ ἐφαρμογῆς.

Πρὸς τοῦτο ἐπικαλούμεθα συναγωνισμὸν τῶν Συλλόγων Βυζαντίου καὶ Ἀθηνῶν πρὸς ὑποτύπωσιν Πανδιδακτικοῦ οὕτως εἰπεῖν Βιβλίου διὰ πάντα τὰ Σχολεῖα.

Β'. Ἀποσκοράκισις πάντων τῶν νεοελληνικῶν βιβλίων καὶ παραδοχὴ μόνων τῶν εἰς ἀρχαίαν διάλεκτον γραφέντων πρὸς ἀνάγνωσιν ἀπὸ τῆς νηπιώδους ἡλικίας.

Γ'. Εἰσαγωγὴ τῶν γλωσσῶν, Γαλλικῆς, Γερμανικῆς καὶ τῆς Ὀθωμανικῆς εἰς ὅλα τὰ Πρωτοβάθμια Σχολεῖα· ἐκδίδαξις δὲ καὶ αὐτῆς τῆς Σλαυϊκῆς εἰς τὰ Δευτεροβάθμια, ἐπειδὴ ὁ Σλαυϊσμὸς κατέκλυσεν Ἀσίαν τε καὶ Εὐρώπην.

Δ'. Εἴσαξις τῆς Μουσικῆς καὶ τῆς Γυμναστικῆς, ὡς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· διασκεδαστικὴ δὲ καὶ πρακτικὴ Ἰχνογραφία τῶν ἐν τῇ Γεωγραφίᾳ καὶ Γεωμετρίᾳ ἐκτεθειμένων ἀντικειμένων, ἐν εἴδει σχεδιογραφίας χωρογραφικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς,

Ε'. Μόνον τὸ Μάθημα τῆς Ἐθνικῆς καὶ Ἱερᾶς ἱστορίας ἐπὶ χαρτῶν γεωγραφικῶν ἐν γλώσσῃ Ἑλληνικῇ ἀποστηθιζόμενον.

ΣΤ'. Μία δίαιτα, καὶ, εἰ δυνατὸν, *συσσίτισις*, μία ἐνδυμασία (*κυανόλευκος*), ἡ αὐτὴ αὐστηρὰ ἐπιτήρησις εἰς ἅπαντας τοὺς μαθητευομένους ἐν τοῖς Σχολείοις τοῦ Κράτους πρὸς μόρφωσιν τῶν ἠθῶν, πολλάκις φθειρομένων κατ' οἶκον ἢ ἐν ῥώμαις καὶ ἀγυιαῖς καὶ παραβύστῳ.

Ζ'. Περίπατος μαθητῶν τε καὶ διδασκάλου, ἐν καιρῷ ἑορτῶν καὶ παύσεων, πεζῇ, καὶ ἀνάβασις ἐπὶ λόφων, ὀρέων, ἐν πόλεσιν, ἐν σπηλαίοις, καὶ ἰδίως ἐκεῖ, ἔνθα ὁ Ἑλληνισμὸς τεράστια διεπράξατο ἔν τε τῇ Ἀρχαιότητι καὶ τῇ Ἀναγεννήσει.

Η'. Ἀνὰ ἑκάστην τετραετίαν *ἀγὼν καὶ ἆθλα διανοητικὰ καὶ σωματικὰ* εἰς οἱανδήποτε πόλιν τῆς Ἑλλάδος ἐναλλὰξ πρὸς συνάντησιν ἁπάντων τῶν Μαθητῶν Πρωτευούσης τε καὶ τῶν πόλεων· σύνοδος δ' ἐτησία ἐν τῇ ἕδρᾳ τοῦ Νομοῦ πάντων τῶν μαθητῶν τῆς Ἐπαρχίας πρὸς ἐξάσκησιν.

Θ'. Βαθμολογία δὲ καὶ βραβεῖα διακρίσεως εἰς ἠθικὰ καὶ σωματικὰ ἐπίκτητα προσόντα ὡς ἐν τοῖς Στρατιωτικοῖς.

Κατεστρώσαμεν δ' ἐνταῦθα τὰς νομιζομένας παγίας βάσεις ἀληθοῦς καὶ γνησίου Ἑλληνικοῦ Διδακτηρίου, ἐπειδὴ πλεῖστοι Ἑλληνόπαιδες ἀπόφοιτοι καὶ τελειοδίδακτοι, καί τοι εἰκοσάδα ἐτῶν διανύσαντες ἐν πικρίᾳ καὶ μελέτῃ, ἐρχόμεθα εἰς ἀλλοδαπὴν *ἀνεπιστήμονες* καὶ *ἀγύμναστοι* καὶ ἑπομένως *ἄχρηστοι*, ἂν δὲν εὐμοιρήσωμεν μέσων πρὸς τελειοποίησιν ἢ συγγενῶν πρὸς περίθαλψιν.

Ἀπὸ τῆς Ζωσιμαίας Σχολῆς μεταβαίνομεν εἰς τὴν Ἱερατικὴν τῆς Νήσου τῶν Ἰωαννίνων Σχολὴν, ἧς πρῶτος ἱδρυτὴς *ὁ φιλεθνὴς πατὴρ Ἀββακούμ*. Εἰς τῆς Σχολῆς ταύτης τὸ Πρόγραμμα ὡς καὶ τῶν λοιπῶν Ἱεροδιδακτηρίων ἐτολμῶμεν, εἰ ἐπετρέπετο ἡμῖν, ἵνα ἐπιπροσθέσωμεν τὰς ἀκολούθους γνωμοδοτήσεις.

Α'. Τοῦ Κατηχητικοῦ καὶ ἱερογραφικοῦ πλείων ἀνάπτυξις καὶ ἐφαρμογὴ ἐπὶ τὰ ἤθη, ἅτινα ἕνεκα τῆς τῶν ἐθνῶν συγχρωτίσεως, ἃς το ὁμολογήσωμεν, διεφθάρησαν.

---

d'Achille, qui touchait la guithare, en acompagnant ses accents par des chants harmonieux comme le versifie Homère dans son Iliade :

Φρένα τερπόμενος φόρμιγγι λιγείῃ,
Καλῇ, δαιδαλέῃ· ἐπὶ δ' ἀργύρεος ζυγὸς ἦεν.
Τὴν ἄρετ ἐξ ἐνάρων πόλιν Ἠετίονος ὀλέσσας
Τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν.....

La guitare de Timothée faisait aussi sauter Alexandre aux armes, en resonnant dans ses festins ; elle l'apaisait, quant ce musicien chantait un autre air, comme *Saint Basile le Grand* en rapporte dans son Discours intitulé Exhortation *aux jeunes gens*. «(Τιμόθεος) ταύτῃ τοι (τῇ μουσικῇ) καὶ Ἀλεξάνδρῳ ποτὲ τὸ Φρύγιον ἐπαυλήσαντα ἐξαναστῆσαι ἐπὶ τὰ ὅπλα λέγεται μεταξὺ δειπνοῦντα· καὶ ἐπαναγαγεῖν πάλιν πρὸς τοὺς συμπότας, τὴν ἁρμονίαν χαλάσαντα». Plutarque rapporte aussi les mêmes effets de la Musique pour Antigénidas, ainsi que *Ponticus Chamaeléon* pour *Clinias* le *Pythagorien*, comme aussi *Jérôme* Magius pour un Cardinal général en Pannonie (Liv. IV. Ch. XIII).

Les Arcades surtout estimaient trop la Musique, comme le dit Polybius (Lio IV. p. 289), forçant leurs fils d'apprendre cet art jusqu'à l'âge de trente ans, et d'être leur compagnon perpétuel : «Ὥστε μὴ μόνον ἐν παισὶν οὖσιν, ἀλλὰ καὶ νεανίσκους γενομένους ἐπὶ τριάκοντα ἐτῶν, κατ' ἀνάγκην σύντροφον ποιεῖν αὐτῶν».

Les Athéniens en étaient aussi les amateurs zélés de la Musique, comme le dit Aristophane le comique (Nuées ver. 958) Λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν ὡς διέκειτο. Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν καὶ σωφροσύνη νενόμιστο. Πρῶτον μὲν ἔδει φωνὴν παιδὸς γρύξαντος μηδὲν ἀκοῦσαι. Εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως εἰς *Καθαριστοῦ*. Et tous les Hellènes en faisaient grand cas, d'après Plutarque, Cicéron, Sixte, Lucien, Athénée et Polyaenus; même les Métylénéens, maîtres de la mer, imposèrent une amende contre ceux des alliées, qui détournaient leurs enfants de ne pas apprendre la Musique, comme cela se rapporte par le Romain Aelianus. Pythagoras même de Samos s'éxerçait à la Musique, d'après Jamvlichus, qui dit que: «Pythagoras considerait la musique, comme contribuant beaucoup à la santé, si l'on s'en sert selon les modes convenables.»—«Ὑπελάμβανε δὲ καὶ τὴν Μουσικὴν μεγάλα συμβαλέσθαι πρὸς ὑγείαν, ἄντις αὐτῇ χρῆται κατὰ τοὺς προσήκοντας τρόπους» (Βίος Πυθαγόρ. Κεφ. XXVIII.)

Ni Socrate ne dédaignait pas à fréquenter vers Connon le Musicien, d'après Platon dans Euthydème. Platon aussi dans sa République le recommande, en écrivant qu'il faut toucher la lyre dans l'âge de treize ans, y rester (*chez les guitharôdes*) encore trois ans, et ni plus ni moins. «Λύρας μὲν ἅψασθαι, τρία μὲν ἔτη καὶ δέκα γεγονόσιν, ἄρχεσθαι μέτριος χρόνος ἐμμεῖναι δ'ἕτερα τρία, καὶ μήτε πλείω τούτων, μήτε ἐλάττω (Lois VII. p. 577).

Aristote montre même aux jeunes gens, comment faut-il employer en Musique (Potilic. Liv. VIII Ch. V); les anciens appelaient les chantres, moralisateurs ou moralistes. On doit aussi consulter Aristoxène, Aristide et surtout Ptolomée et Plutarque, dans leurs traités sur la Musique, comme aussi Athénée dans son XV-ème livre, ainsi que Wossius, qui a recueilli plusieurs antiquités pour les quatre airs communs. Platon dit sur la musique ce que Proclus en mentionne pour lui.

D'après les distingnés Lexicographes Messieurs *Schina* et *Livadias* la *Musique*, est l'art de composer des airs pour l'agrément de l'ouïe. La théorie de cet art est la science des modes conformément à la mélodie, le rhythme et l'armonie.

Conclusion.

La musique donc était déjà imposée, pour ainsi dire, et instruite aux fils de Hellènes dès leur plus fragile âge et jusqu'à leur trentième année, d'après les auteurs classiques mentionnés, qui furent aussi musiciens.

Puisse-t-il que cet art céleste soit introduit dans tous les Instituts, afin que les élèves s'en servent par le rhythme et les mètres pour l'étude des incomparables poètes de l'antiquité, dont les ouvrages devraient être enseignés dès l'âge de cinq ans, en conmençant par des vers Homériques, qui sont assez agréables et mélodieux, sans consumer leurs années à apprendre par coeur des règles de Grammaire, d'Arithmétique et d'autres leçons Géographiques, les quelles pourraient être recitées et appliquées seulement par des exercices continuels dans la lecture et écriture amusante, comme cela se fait chez les Suèdes et les Suisses, qui savent très-bien à expliquer les anciens dictons sages «*Meilleur est celui qui sait des leçons utiles et non des leçons superflues*» «*le bien ne se trouve point dans le nombreux, mais dans le bien, le nombreux.*»

Th. A. Paschides.

Β'. Κλασικοποίησιν καὶ ἀνάγνωσιν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας πάντων τῶν διακεκριμένων πατέρων καὶ θεολόγων, Ἑλλήνων καὶ Λατίνων Πατέρων τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως· ἀποστήθισιν δὲ ῥητορικῶν περιόδων, τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Ἀποστόλων κατὰ γράμμα τε καὶ πνεῦμα.

Γ'. Τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἑβραϊκῆς, Γερμανικῆς καὶ Γαλλικῆς γλώσσης φιλολογικῶς.

Περαίνομεν τὰ πόνῳ φίλης πατρίδος, *ἧς οὐδὲν γλύκιον*, καθ' Ὅμηρον, γραφέντα, ὑψοῦντες φωνὴν ἀσθενῆ καὶ ἡμεῖς ἐντεῦθεν ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ τούτου τῆς Νήσου Καθιδρύματος, ἀποτεινόμενοι οὐ μόνον πρὸς τὸν Ἠπειρωτικὸν τοῦ Βυζαντίου Σύλλογον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς φιλογενεῖς καὶ φιλομούσους Ἰωαννίτας καὶ Ἠπειρῶτας. διότι ἀπὸ μόνους ἱερατικοὺς διδασκάλους καὶ λειτουργοὺς παιδείᾳ καὶ ἀρετῇ κατηρτισμένους, ὡς ἐν τῇ Δύσει, ἐξήρτηται, κατὰ μέγα μέρος, *ὡς καὶ ὁ ἰατρὸς Κ. Κασσουλίδης εἶχεν ὑποδείξει πρὸ ἐτῶν δι' αὐτοσχεδίου προτύπου*, ἡ ἀναγέννησις τῶν Ἑλληνικῶν φώτων ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἡ ἀναλαμπὴ ἡ αἰγλήεσσα τῆς φεγγοβολούσης τὴν Ὑδρόγειον Ὀρθοδόξου Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Αἱ ἡμιεπίσημοι ἐφημερίδες τῆς Ῥώμης ἀναγγέλλουσιν ὡς θετικόν, ὅτι κατὰ τὸ προσεχὲς φθινόπωρον καταβαίνουσιν εἰς Ἰταλίαν οἱ αὐτοκράτορες τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Γερμανίας ὅπως ἀνταποδώσωσι τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Βασιλέως Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦδε διετάχθη ἡ ἐπισκευὴ τῶν ἐν Φλωρεντίᾳ ἀνακτόρων, ἔνθα μέλλει νὰ καταλύσῃ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας.

— Ὁ διάσημος καθηγητὴς τῆς κλασικῆς φιλολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου, Ἐρνέστος Κούρτιος, ἐδημοσίευσεν ἐν τοῖς «Πρωσσικοῖς Χρονικοῖς» πλείστου λόγου ἀξίαν ἔκθεσιν περὶ τῆς Ὀλυμπίας, ἣν, μεταφρασθεῖσαν ὑπὸ εὐπαιδεύτου Ἕλληνος, κατεχώρισεν εἰς τὸ τῆς προχθὲς φύλλον ἡ «Κλειώ».

— Ὁ ἐν Παταυΐῳ κλεινὸς καθηγητὴς Κ. Εὐγένιος Φεραὸς ἐξέδοτο πρὸ μικροῦ τὸν τρίτον τόμον τῆς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἰταλικὴν γενομένης μεταφράσεως τοῦ Πλάτωνος, περιέχοντα τοὺς λεγομένους θεωρητικοὺς διαλόγους, ἤτοι τὸν Φαῖδρον, τὸ Συμπόσιον, τὸν Εὐθύδημον καὶ τὸν Μενέξενον. Ἡ μετάφρασις εἶναι ὁμολογουμένως ἐκ τῶν ἀρίστων προϊόντων τῆς καθ' ἡμᾶς ἰταλικῆς φιλολογίας, αἱ δὲ προτεταγμέναι ἑκάστου διαλόγου μακρόταται εἰσαγωγαὶ εἶναι οὐχὶ προοίμιαι μόνη ἡ εἰς τὸν Φαῖδρον εἰσαγωγὴ περιλαμβάνει 160 σελίδας! ἀλλ' αὐτόχρημα πραγματεῖαι, ἐν αἷς διαλευκαίνεται καθ' ὅλου καὶ ἐπὶ μέρους μετὰ θαυμαστῆς σαφηνείας, ἐμβριθείας καὶ πολυμαθείας ὅλον τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ ὑπάτου τῶν φιλοσόφων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

— Καταιγίδες καὶ πλημμύραι ἐπήνεγκαν πάλιν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ἀνυπολογίστους καταστροφάς. Πόλεις ὁλόκληροι κατεκλύσθησαν, ἄνθρωποι πάμπολλοι ἐπνίγησαν, σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ κατεστράφησαν, ἰδίως τὴν μεγίστην βλάβην ἔπαθεν ἡ Πενσυλβανία, ἔνθα οὐκ ὀλίγαι πόλεις οὕτως εἰπεῖν κατεποντίσθησαν ὑπὸ τοῦ χειμάρρου.

— Ἡ Κυρία Λυδία Βέκερ ἐκ Μαγκεστρίας εἶχε προσενέγκῃ ἄλλοτε τῷ Γλάδστωνι ὑπόμνημα ὑπογεγραμμένον ὑπὸ 18,000 γυναικῶν τοῦ ἡνωμένου βασιλείου, δι' οὗ ὁ πρωθυπουργὸς παρεκαλεῖτο νὰ διενεργήσῃ τὴν εἰς τὰς κυρίας παραχώρησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ψηφοφορεῖν. Ὁ Γλάδστων ἐπέστειλε τήν δε τὴν ἀπάντησιν. «Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἀγγείλω Ὑμῖν τὴν παραλαβὴν τοῦ ὑπομνήματος. Ἐμμένω ἐν τῇ θεωρίᾳ, ἣν πρό τινων ἐτῶν ἀνέπτυξα ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου θέματος, καὶ χαίρω ὅτι ἐκ νέου ἐξηλείφθησαν ἀπὸ τῆς νομοθεσίας ὅροι τινὲς ἀδύνατοι. Περιοριζόμενος εἰς τὴν γενικὴν ταύτην θεωρίαν, ἐπιφυλάττομαι, ἅμα προσενεχθείσης μοι τῆς εὐκαιρίας, νὰ πράξω τὰ εἰκότα ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ .... Ἐλπίζω, ὅτι τὸ πρόσφατον τῆς οἰκογενείας μου δυστύχημα θὰ δικαιώσῃ τὴν μακρὰν σιωπήν μου» «*Βουλή*».

Ὑπουργοφάγος δημοσιογράφος.

Ὁ ἐν Μόσχᾳ κ. Κατκὼφ, ἀρχισυντάκτης τῆς ἐφημερίδος «*Μόσχα*,» ἔρριψε μέχρι τοῦδε δύο ὑπουργούς, καὶ τρίτος δὲ ὅσον οὔπω πίπτει ὑπὸ τὸ φοβερὸν ὅπλον τῆς δημοσιογραφικῆς γραφίδος του. Ὁ πρῶτος ἦτο ὑπουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως τῷ 1864, καὶ ὠνομάζετο Γολοβίν. Ἡ πολιτικὴ τοῦ ὑπουργοῦ τούτου ἂν καὶ δὲν ὡμοίαζε μὲ τοῦ Βαλασσοπούλου μας τὰ σχέδια, ποῦ τοῦ μπῆκε καὶ καλὰ νὰ κάμῃ τοὺς παππάδες διδασκάλους, μόλα ταῦτα ἦτο ἀντίθετος πρὸς τὰς πεποιθήσεις τοῦ γενναίου δημοσιογράφου. Τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως ὁ κ. Κατκὼφ διακηρύξῃ ἐν τῇ ἐφημερίδι του ὅτι ὁ Γολοβὶν δὲν ἦτο κατάλληλος νὰ διευθύνῃ τὸ ὑπουργεῖον τῆς παιδείας, καὶ ὅτι εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ Ρωσσικοῦ Κράτους. Τῆς πρώτης ἐπιθέσεως ἀποτυχούσης, ὁ κ. Κατκὼφ ἐπανέλαβε σφοδρότερος τὴν προσβολὴν, διακηρύξας ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὅτι ὁ Γολοβὶν, ἐξακολουθῶν νὰ κατέχῃ ὑπουργικὸν χαρτοφυλάκιον, ἔπραττεν ἔγκλημα καθοσιώσεως. Ἡ λάβρος αὕτη ἐπίθεσις τοῦ γενναίου δημοσιογράφου ἔφερε τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα. Ὁ ὑπουργὸς ἔπεσε.

Ὁ δεύτερος ἦτον ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν τῷ 1865, καὶ ὠνομάζετο Βολονιέφ. Ὁ Μοσχοβίτης δημοσιογράφος ἔγραψεν εἰς ἓν ἄρθρον ὄχι ὅσα γράφουσι σήμερον κατὰ τοῦ Βούλγαρη, ἀλλ' ἁπλῶς ἐμέμφθη τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν ἣν ἠκολούθει διὰ τῆς πολιτικῆς του ὁ Βολονιέφ, ὅστις θυμωθεὶς ἀπέστειλεν ἐπίπληξιν εἰς τὸν κ. Κατκὼφ, κατὰ δὲ τὰς διατάξεις τοῦ Ῥωσσικοῦ νόμου, ἡ ἐφημερὶς ὤφειλε νὰ δημοσιεύσῃ παραχρῆμα τὸ ὑπουργικὸν διάταγμα, ἐπὶ ποινῇ 25 ῥουβλίων διὰ πᾶσαν ἡμέραν. Ὁ κ. Κατκὼφ, πληρώνει τὸ πρόστιμον δηλ. καθ' ἡμέραν 25 ῥούβλια, καὶ δὲν δημοσιεύει τὸ ἔγγραφον τοῦ ὑπουργοῦ. Μετὰ 15 ἡμέρας ὁ ὑπουργὸς ἐκδίδει δευτέραν ἐπίπληξιν αὐστηροτέραν τῆς πρώτης. Ἀλλ' ὁ κ. Κατκὼφ, πράγματι δημοσιογράφος συνισθανόμενος τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ Τύπου, δὲν δημοσιεύει οὔτε τὸ δεύτερον ἔγγραφον. Πληρώνει ὅμως κατὰ τὰς διατάξεις διπλοῦν πρόστιμον, του τέστι 50 ῥούβλια καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καὶ τοιουτοτρόπως δὲν ἐλέρωνε, οὕτως εἰπεῖν, τὸ φύλλον του, δημοσιεύων τὰ ὑπουργικὰ ἔγγραφα τῶν κατ' αὐτοῦ ἐπιπλήξεων. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἔκαμε κρότον, καὶ ἀμέσως χρηματικαὶ συνδρομαὶ αὐθόρμητοι ἤρχισαν ὑπὲρ τῆς πασχούσης ἐφημερίδος. Πλήρης ὀργῆς ὁ ὑπουργὸς διὰ τὴν τοιαύτην περιφρόνησιν, παύει τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Μόσχας» ἐπ' ἀόριστον. Τὸ μέτρον τοῦτο παρήγαγε μέγαν ἐρεθισμὸν εἰς τὰ πνεύματα κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ, τοσοῦτον δὲ ησθάνθη ὁ αὐτοκράτωρ τὸ πρᾶγμα, ὥστε μετέβη αὐτοπροσώπως εἰς Μόσχαν, ὅπου προσκαλέσας τὸν κ. Κατκὼφ, τὸν προέτρεψε νὰ παύσῃ τὸν κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ πόλεμον, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ. Τοῦ δημοσιογράφου ὑποσχεθέντος, ὁ αὐτοκράτωρ ἐπέστρεψεν εἰς Πετρούπολιν. Δύο ἡμέρας ὕστερον ὁ ὑπουργὸς ποσεκλῆθη νὰ δώσῃ τὴν παραίτησίν του, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Τοιουτοτρόπως δὲ ἔπεσε καὶ ὁ δεύτερος ὑπουργὸς ὑπὸ τὰ βέλη τῆς «*Ἐφημερίδος τῆς Μόσχας*» τὴν ὁποίαν ἤξευρε νὰ τιμᾷ ὁ Ρῶσσος συντάκτης κ. Κατκὼφ, νὰ ἐκτιμᾷ δὲ καὶ νὰ ὑποστηρίζῃ ἡ Ρωσσικὴ κοινωνία.

Ὁ τρίτος δὲ καθ' οὗ πάλιν ἐπέπεσεν, εἶναι ὁ νῦν ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Ρωσσίας, ὅστις ὀνομάζεται. Μίλουτιν· αἰτία δὲ εἶναι ἡ ἑξῆς. Στρατιωτικός τις ἀπόμαχος ἐδημοσίευσε διά τινος ἄλλης ἐφημερίδος ἄρθρα κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ τούτου παριστῶν αὐτὸν ἀνίκανον νὰ κατέχῃ τὴν σπουδαίαν ταύτην θέσιν, ὅπως συμβαίνει σήμερον παρ' ἡμῖν διὰ τὸν Γρίβα. Κατὰ τοὺς Ρωσσικοὺς νόμους, πᾶσα δημοσιογραφικὴ δυσφημία, παραγράφεται ἅμα παρέλθῃ τὸ ἔτος. Τὴν διάταξιν ταύτην ὅμως τοῦ Ῥωσσικοῦ νόμου, ἀγνοῶν φαίνεται ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Ῥωσσίας ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τῆς ἐφημερίδος ἐκείνης τότε, ἀφοῦ πλέον εἶχον παρέλθει 6 μῆνες, τοὐτέστι μετὰ 18 μῆνας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως. Ὁ κ. Κατκὼφ, ὅστις σιμὰ τῶν ἄλλων ἔχει καὶ τὴν ἀρετὴν νὰ γινώσκῃ τὰ καθήκοντα πρὸς συνάδελφον δημοσιογράφον, ἐπιλαβόμενος τῆς περιστάσεως, ἐπέπεσε φοβερὸς κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ· λέγων ὅτι «Ἄνθρωπος, ἀγνοῶν τοὺς στοιχειωδεστέρους νόμους τῆς αὐτοκρατορίας, εἶναι πάντῃ ἀνίκανος διὰ ὑπουργός.»

«Ἀνεξάρτητος Σκαπανεύς.»

Ἀρχιτεκτονική. (ἴδε Ἀρ. 10 καὶ 13).

Τέλος τὸ ἀνάκτορον τοῦ Λουξὼρ καὶ ἕτερα ὅμοια παρουσιάζουσιν ἡμῖν ἕτερον σοφώτερον σύστημα, τηρούμενον παρὰ τοῖς Τυῤῥηνοῖς καὶ αὐτοῖς τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὸν Παρθενῶνα λ. χ. καὶ παρέχον πλείονα στερεότητα. Ἐκ τούτου προὔκυψεν ὁ Ὀβελίσκος μὴ ὢν ἢ σχῆμα πυραμίδειον ὑψηλότερον, ᾠκοδομημένον κατὰ τὸ τετραγωνικὸν σύστημα τῶν γωνιωδῶν πετρῶν.

Μετὰ βραχεῖαν περίοδον βλέπομεν ἕτερον τύπον ἢ σύστημα, διαφέρον μὲν κατὰ τοὺς διαφόρους τόπους, παρουσιάζον δὲ ἀναλογίαν τινὰ τῷ Δωρικῷ τῆς Ἑλλάδος ῥυθμῷ, ὅστις ἀπαντᾶται οὐ μόνον εἰς τὴν Ἑπτανομίδα τῆς Αἰγύπτου, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἑλλώραν τῆς Ἰνδιῶν, τὴν Περσέπολιν καὶ τὸ Νασχιρουστὰμ τῆς Περσίας, ὅπερ ἔπεισε τὸν περίφημον Αἰγυπτολόγον Κ. *Champollion* ἵνα ὀνομάσῃ τὸ σύστημα τοῦτο *Πρωτοδωρικὸν* (Dorique Primitif). «*Τὸ Ἑλληνικὸν δαιμόνιον*, γράφει ὁ Κ. *Albert Noir*, *ἀνέπτυξε τὴν πρώτην ἰδέαν, καὶ πλουτίσαν αὐτὴν διὰ λεπτοτήτων παραμελη θεισῶν ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων διετύπωσε τὴν πρώτην τῆς ἐθνικῆς αὐτοῦ Ἀρχιτεκτονικῆς βάσιν.*»

Ὁ πρώτιστος χαρακτὴρ τοῦ *Δωρικοῦ*, λέγει ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς, ὃν ἀντιγράφομεν εἰς τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτό, ἐστιν ἡ εὐγένεια καὶ ἡ σοβαρότης τοῦ συνόλου, ἡ σπουδαία ἁπλοϊκότης τῶν λεπτοτήτων καὶ ἡ ἀφέλεια τῶν κοσμημάτων· «*ὁ Παρθενὼν, ἡ Ἀκρόπολις, ὁ ναὸς Pestum, ὁ ναὸς Agrigente* (*Ἀκραγάντων*) *παρέχουσιν ἡμῖν τὸν ὡραιότερον τοῦ συστήματος τούτου τύπον*». Ὁ τύπος οὗτος ἦν ἀφιερωμένος τοῖς θεοῖς, ἐνῷ τὸ Ἰωνικὸν σύστημα, μᾶλλον κομψὸν, προώρισται διὰ τὰς θεαίνας καὶ τὰς δευτερευούσας θεότητας. Τὸ Ἐρεχθεῖον καὶ ἡ Πολιὰς Ἀθηνᾶ εἰσιν Ἰωνικαί.

Μετὰ τὸν Ἰωνικὸν ῥυθμὸν τῆς Ἰωνίας, τῆς τοῦ Ὁμήρου, Ἡροδότου κλπ. μητρὸς πατρίδος, ἔρχεται τελευταῖον ὁ *Κορινθιακὸς* ῥυθμὸς, ὡς ἐφευρεθεὶς ἐν Κορίνθῳ, τῇ εὐκλεεῖ διά τε τὸν ὄλβον καὶ διὰ τὰ ἀρχιτεκτονικὰ αὐτῆς μνημεῖα ταύτῃ πόλει. Ὁ ῥυθμὸς οὗτος ἀπαντᾶται ἐν τῷ ναῷ τοῦ Αἰόλου (Πύργῳ τῶν Ἀνέμων) καὶ τῷ Μνημείῳ τοῦ Λυσικράτους, ἔνθα καθορᾶται ἡ τελεία λεπτότης καὶ ἡ κομψὴ Ἑλληνικὴ συσκευή, ἡ ἐν εἴδει κάνητος ἀνθέων ἀναπετανυμένη.

«*Ἅπασαι αἱ τελειότητες αὗται*, λέγει ὁ σοφὸς ἀρχιτέκτων Albert le Noir, *φερόμεναι εἰς χρῆσιν τῶν ῥυθμῶν, ἀναδεικνύουσι τοὺς Ἕλληνας ἀληθινοὺς διατάκτας τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς*, ἐπειδὴ πρὸ αὐτῶν οὔτε Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Ἀσιατικοὶ οὐδόλως ἠδυνήθησαν ἵνα διευκρινήσωσι κανόνα τινά, ἐνῷ μετὰ τὴν βάσιν τῶν ῥυθμῶν ἐπὶ λογικῶν, εὐκρινῶν καὶ ἀναλλοιώτων ἀναλογιῶν *ἅπας ὁ κόσμος ἐκαλύφθη μνημείοις. ἱδρυθεῖσι κατὰ κανόνας*».

Οἱ Ῥωμαῖοι ἐχρήσαντο κατ' ἀρχὰς τοῦ Ἐτρουρικοῦ συστήματος, ὀνομασθέντος Τοσκανικοῦ. εἶτα ἐτροποποίησαν τὸν Κορίνθιον ῥυθμὸν, ἐπονομασθέντα *καλλωπισμὸν σύνθετον*, ἀποτέλεσμα συνδυασμοῦ Ἰωνικο-Κορινθίου, οὗ ἐφευρέται οἱ Ἕλληνες βεβαίως ἀρχιτέκτονες. Τὸ τόξον τοῦ Τίτου, τὰ Θέρμα τοῦ Διοκλητιανοῦ, τὸ Βαπτιστήριον τοῦ Κωνσταντίνου παρέχουσιν ἡμῖν ἰδέαν τινὰ τοῦ συστήματος τούτου. Μετὰ δὲ τὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνάβασιν τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ἕτερός τις ῥυθμὸς ἢ κόσμος εἰσήχθη διὰ τὰ κτίρια τῆς πόλεως, ὀνομασθεὶς *Βυζαντινὸς* πρὸς διάκρισιν. Πλὴν μετὰ μακράν τινα περίοδον ἐν Δύσει βλέπομεν διάφορα συστήματα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον κομψοπρεπῆ ἢ ἁπλᾶ, ὡς τὸ Λατινικὸν, τὸ γωνιοκόρυφον (ogival) καὶ ἕτερα μέχρι τοῦ μεσαιῶνος, εἰς οὗ τὸ τέλος ἔρχεται ἡ ἐποχὴ τῆς *Ἀναγεννήσεως τῶν ὡραίων τεχνῶν*, ὧν μεταξὺ ἀπαντᾶται καὶ ἡ κανονικὴ Ἀρχιτεκτονική.

Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων, τῶν Βούργων, τοῦ Ἀμὲνς, τῆς Σιάρτρες, τοῦ Ῥουὲν, τοῦ Ῥέιμς: εἰσὶ μνημεῖα ῥυθμοῦ γωνιοκορύφου ἢ γοτθικοῦ.

Ἡ Ἁγία Σοφία, ἡ Ἁγία Εἰρήνη, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ τοσαῦται ἕτεραι Ἐκκλησίαι ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Τουρκίᾳ ὡς καὶ ἐν Ἑλλάδι: εἰσὶ μνημεῖα ῥυθμοῦ ἢ συστήματος Βυζαντινοῦ.

Ἕτερος ῥυθμὸς, ὁ Ἀραβικὸς, εὐφανταστότερος, ἐφευρέθη ἐν Ἀσίᾳ καὶ Ἀφρικῇ. Πρότυπα τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς ταύτης βλέπομεν μέχρι τοῦδε ἔν τε τῇ Αἰγύπτῳ καὶ Τουρκίᾳ καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ εἰς τὰ τεμένη ἢ τὰς παγόδας τῆς Ἀνατολῆς.

AVIS IMPORTANT

Din causa plecării se vinde de bună voie şi cu preţ moderat un loc situat în Suburbia Sfântului Constantin, Strada Berzei No. 7. Doritorii se vor adressa la Proprietară E. Marcovici domiciliată pe Strada Fântânei No. 83.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ βουλόμενοι ν'ἀγοράσωσι τὰ καταχωρηθέντα δυσεύρετα βιβλία ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 6. „Δεκεβάλῳ" καὶ ὑπὸ ἡμερομ. 29 Μαΐου ἀπευθυνθήτωσαν εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν Κ-ων Const. Ioniţiu &, Comp. Bucureşci, Strada Lipscani No. 7. Τοῦτο δὲ πρὸς ὄφελος τοῦ ἀγοραστοῦ.

D. Young, Doctor Dentist

Calea Mogoşóei, în facia Caselor Castrişóia Consultări de la orele 9 antimeridiane pênă la 5 post-meridiane.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ
ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΛΟΥΤΖΑΤΟΥ
(Ὁδὸς Ἐμπόρων Str. Negutătorilor 4).

Εἰδοποιοῦνται αἱ ἀξιότιμοι οἰκογένειαι τῆς Πρωτευούσης καὶ τῶν θεμάτων, ἤρχησαν ἀπὸ τὴν 16 Αὐγούστου τὰ μαθήματα τῶν κορασίων τοῦ Διδακτηρίου τούτου, Σχολιακὰ καὶ Γυμνασιακά.

Μεταξὺ τῶν ξένων γλωσσῶν, Γαλλικῆς, Γερμανικῆς καὶ Ἰταλικῆς, παραδίδοται καὶ ἡ «Ἑλληνική» Ὁ αὔξων ἀριθμὸς τῶν Μαθητριῶν κατ' ἔτος ἀπαλλάσσει τὴν Διεύθυνσιν πάσης συστάσεως.

Διὰ τὰ καθέκαστα ὑπάρχει ἰδιαίτερον „Πρόγραμμα."

Χάρτης κυανόλευκος, δεικνύων τὰ μέχρι Πυρηναίων, Ἄλπεων, Καυκασίων, κλπ., ὅρια τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὡς καὶ τὰ ὡραιότερα ἀγάλματα καὶ τοὺς περιφήμους συγγραφεῖς ἀπεικονίζων πωλεῖται ἐν τῷ Διδακτηρίῳ μου.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ «ΔΕΚΕΒΑΛΟΥ»

Ἐν Δακορουμανίᾳ	φρ. 40	Ἐν Ἑλλάδι.	δρ. 22 80
» Αὐστρο-Οὐγγαρίᾳ	» 40	» Ἀνατολῇ	μίαν Ὀθ. λίραν
Ἠπειρο-Θεσσαλο-Μακεδονίᾳ. .	» 20	» Αἰγύπτῳ	» Αἰγ. λίραν
» Βυζαντίῳ, Σμύρνῃ κτλ. .	» 22	Ἐν Εὐρώπῃ καὶ » Ἀμερικῇ, κτλ. . .	» Ἀγγλ. λίραν

Διεύθυνσις (Adresse) «A l'Institut Hellénique» Th. A. Paschides Bucarest—Strada Bucur No. 13

Αἱ ἑξάμηνοι Συνδρομαὶ ἄρχονται τὸν Μ. Μ. Ἅγιον Γεώργιον καὶ λήγουσι τὸν Μ. Μ. Ἅγιον Δημήτριον.

Συντάκτης ὑπεύθυνος Θ. Α. Πασχίδης.

24. Ἐθνικὸν Τυπογραφεῖον Κ. Ν. Ῥαδουλέσκου. Ὁδὸς μ' Ἀκαδημίας 24